

РЕШЕНИЕ

№ 1350

гр. София, 26.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **13018** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 5, вр. ал. 2 и ал. 1, вр. чл. 195

ДОПК.

Образувано е по жалба от Ю. В. Е., против Решение № ПИ-424/31.10.2019 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба, против Постановление, изх. № С190022-022-0092272/07.10.2019 г. на публичен изпълнител, за налагане на обезпечителни мерки, на основание чл. 195, ал. 1 и чл. 202, ал. 2 ДОПК, с оглед обезпечаване публично задължение, изискуемо по изп. дело №[ЕИК]/2018 г.

Жалбоподателят, след редовно призоваване не се явява и не е представляван. Постъпила е на датата на провеждане на съдебното заседание молба от адвокат П. К., като пълномощник на жалбоподателя, с приложено пълномощно. С молбата адвокатът: уведомява, че не може да присъства в съдебното заседание; не възразява да бъде даден ход на делото; поддържа жалбата; излага доводи по същество; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, за които е представен списък.

В жалбата са изложени доводи, че: „е недопустимо в производството по издаване на РА, на основание чл. 19 ДОПК да се налагат обезпечителни мерки, доколкото се установяват чужди за физическото лице публични задължения“; жилището, върху което е наложена възбрана е единствено и като такова попада в обхвата на чл. 213, ал. 1, т. 2 ДОПК“.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата. Представя, по указание на Съда: два броя заверени преписи на ревизионни актове; писмена защита. Желаете присъждане на юрисконсултско възнаграждение,

съгласно списък.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената в резултат на обсъждане на доказателствата и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, излага следните мотиви по съществуването на спора. Публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е наложил с Постановление, изх. № С190022-022-0092272/07.10.2019 г. обезпечителни мерки: „възбрана“ върху апартамент, собственост на Ю. В. Е., за обезпечаване събирането на установени и ликвидни публични държавни вземания в общ размер на 515 769 лева (главница и лихви), предмет на изп. дело №[ЕИК]/2018 г. С Разпореждане, изх. № С180022-105-0253788/23.08.2018 г. публичен изпълнител е присъединил и задължения на Ю. Е., установени с представления от ответника РА № Р-22221017004614-091-001/08.06.2018 г. и включени в посочения по – горе общ размер на задълженията.

Жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана, а по същество е и основателна. Оспореното Решение № ПИ-424/31.10.2019 г. на директора на ТД на НАП – С. е незаконосъобразно и неправилно.

Постановление, изх. № С190022-022-0092272/07.10.2019 г. на публичен изпълнител е издадено за обезпечаване събирането на ликвидни и изискуеми публични вземания, след като същите не са били платени доброволно. В този смисъл възражението за недопустимост на налагането на обезпечителни мерки в производството по издаване на РА, на основание чл. 19 ДОПК, освен, че е невярно, е и неоснователно. Случаят касае налагане на обезпечителни мерки, на основание чл. 195, ал. 1 ДОПК, а не предварително обезпечаване на предстоящи за установяване публични вземания, по реда на чл. 121, вр. Глава петнадесета от същия кодекс. Освен това с двата, представени от ответника ревизионни акта е ангажирана отговорност на Ю. Е., на основание чл. 19 ДОПК, като са определени задължения именно в тежест на физическото лице. Дори в тази хипотеза са приложими нормите на чл. 121 ДОПК.

Основателно обаче е жалбоподателското възражение, че „жилището, върху което е наложена възбрана е единствено и като такова попада в обхвата на чл. 213, ал. 1, т. 2 ДОПК. В тази връзка ответникът неправилно счита (Решение № ПИ-424/31.10.2019 г.), че „публичният изпълнител не следва да се съобразява с нормата на чл. 213, ал. 1, т. 2 ДОПК, доколкото налагането на възбрана върху недвижим имот цели единствено да ограничи правото на разпореждане на собственика с този имот...“.

Разпоредбата на чл. 198, ал. 3, като част от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ постановява, че „запор и възбрана за публични вземания не могат да се налагат върху имуществата по чл. 213“. С други думи, и за целите на обезпечаване на публични вземания (чл. 195, ал. 1 ДОПК) нормата препраща към Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. Това означава, че и за процесния случай е приложима забраната за налагане на обезпечение върху „единственото жилище на длъжника“ (чл. 213, ал. 1, т. 2, предл. първо ДОПК). Препращането с чл. 198, ал. 3, към чл. 213 ДОПК е логично, понеже при последващо наличие на основания за предприемане действия за принудително изпълнение, именно имотите/вещите, върху които е било наложено обезпечение ще послужат за удовлетворяване претенциите на Държавата. Като е приел обратното, директорът на ТД на НАП – С., в производството по чл. 197, ал. 1 ДОПК е постановил неправилно решение и не е упражнил ефективно правомощието си по чл. 155, ал. 4, вр. чл. 144, ал. 1 ДОПК. Както решаващият административен орган, така и публичният изпълнител

не са изложили мотиви, дали апартаментът – предмет на обезпечението е единствено жилище на длъжника, съответно – не са представили доказателства, изобщо да са изследвали това обстоятелство.

Предвид изложените мотиви, оспореното Решение № ПИ-424/31.10.2019 г. и потвърденото с него Постановление, изх. № С190022-022-0092272/07.10.2019 г. на публичен изпълнител, само в частта, относно наложената възбрана върху недвижимия имот следва да бъдат отменени, на основание чл. 197, ал. 3, предл. второ ДОПК. Административната преписка следва да бъде върната на публичния изпълнител, които при последващи действия на същото основание да се съобрази с дадените от Съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на чл. 198, ал. 3, вр. чл. 213 ДОПК.

Изходът от съдебния спор определя като основателна заявената от адвоката на жалбоподателя претенция за възстановяване разноските за водене на делото – 10 лева държавна такса и 150 лева заплатено на адвоката възнаграждение.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, ал. 3, чл. 161, ал. 1, вр. чл. 197, ал.ал. 1 - 4 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от Ю. В. Е. Решение № ПИ-424/31.10.2019 г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него Постановление, изх. № С190022-022-0092272/07.10.2019 г. на публичен изпълнител, при същата териториална дирекция, В ЧАСТТА, относно наложената възбрана върху недвижим имот – апартамент № 19, етаж 7, на [улица], [населено място], [община].

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП - С. да възстанови на Ю. В. Е. – ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на делото и заплатено възнаграждение на адвокат, в размер на общо 160 лв. (сто и шестдесет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: